

Adam Milkovič:

Potepuhi

Kaj takega! primišljuje Zefa. O, ko bi ona imela kdaj tako stvar, kako lepo bi ji bilo!

Ko je opoldne prinesla postrežnica gospodu kosilo in poskrbela za hrano tudi njegovim ljubljencem, je stekla Zefa k oknu in se zagledala na ulico. Mimo okna švigajo avtomobili, tramvaji in druge čudne stvari. Pod oknom pa postajajo ljudje, strme v opico in se ji smejiyo. Zefa to ni po volji pa jim obrača hrbet in jezno se drži. Kdo bi se le ne!? Vsi se ji smejo kar v obraz, mlad paglavec pa ji je pravkar pokazal še figo, pravo pravcato figo! Zefa,

da bi jo pokazala ljudem — pa je ne zna in pokaže samo jeziček, Mihec pa zobe in že stečeta jadrno po mehkih

blazinah in preprogah. Zefa zna že odpreti vrata. Zunaj ju pričakuje klepetava Beba, pa odhite vsi trije na vrt. Tu se spreha ja gospod profesor s knjigo v roki.

>Ze-ze-zefa je pa-pa-pa,« hiti tožiti prepirljiva papiga, >je pa-pa opica! Hihhi!« reče potem ko nič drugega ne ve.

>Hi-hi-hi,« jo oponaša opica in iztegne vrat. Potem se prime za uhlje in jih vleče na to in na ono stran kakor da niso njeni. Gospodar se ji smehlja. Ko ga Zefa zagleda, hitro sede, potem se

jezna kakor še nikoli pokliče Miheca. Mihec skoči na okno in se krega nad ljudmi:

>Hav! Hav!« jim kaže zobe. >Bom kar ugriznil!«

Zefa poiskua napraviti s prsti figo,

dvigne in ponavlja to toliko časa, dokler ne pristopi gospod profesor k njej in jo prijazno pogladi. Potem pogladi še Mihca, Bebo in Dolgorogo, in ko priletita še sraki Dolgorepi in Biba, je vsa družinica zbrana ob svojem dobrem gospodarju. Kako lepo, kako prijetno je gospodu profesorju!

Tako so tekli dnevi drug za drugim. Zefa se je novemu življenju kar kmalu privadila — ko bi le te klepetave Bebe ne bilo! S srakami bi še šlo kako, ampak Beba! No, to je pa že od sile! Včeraj je na primer kričala nad Zefo kakor ji je grlo dalo in ji na koncu rekla še — smrklija! Zefa pa huda — to je bilo prerekanje! Še stepli bi se bili, da ni priteknel Mihec in se postavil med nje.

»Hav! Bom kar ugriznil!« je rekel in ju škiljavo pogledal.

»M-ee-e, kaj pa imata?« jima je nastavila roge še Dolgoroga. »Bom kar trknila!« je zagrozila.

Pa je res — in še kako! Koga neki? I, Zefo! Ona je prišla zadnja k hiši pa hoče sedaj vsem zapovedovati. O ne, tako pa ne pojde! Štrbunk! Zefa na tla — Beba pa v smeh, o kako zaničljivo se je znala smejati. Ampak Zefa je bila rojena v džungli pa se je kar hitro postavila na noge in kakor strela splezala v drevo, na katerem se je posmehovala Beba. Tam je nekaj časa jokala, potem se pa pognala za Bebo.

Frrrrr ... je odletela Beba. Zefa pa na tla — bumf, kar zadonelo je. Dobro, da je stopil prav tedaj na vrt gospod profesor. Žalostna je prikrevljala Zefa k njemu in jokala je. Potem mu je zlezla v naročje in pokazala Bebi jezik.

To neprijateljstvo bi šlo še dalje, da se ni zgodilo nekaj nenavadnega. Gospod profesor je postajal od dne do dne bolj tih, hodil je ob palici in nič več se ni smejal. Od časa do časa je prihajala postrežnica Ana, pomolzla kozo Dolgorogo, uredila sobe in spet odšla.

Nekoč pa ni bilo gospodarja dolgo na vrt. Vrata njegovega stanovanja so bila že nekaj dni zaprta. Zaman je praskal po njih Mihec in zaman je pritiskala Zefa na kljuko. Potem je neko popoldne prišlo preč hišo mnogo ljudi. Vsi so bili črno oblečeni in žalostno so se držali. Tudi velik voz, ki je bil naložen z venci, je obstal pred hišo. Zefa se je prestrašeno skrila z Bebo in srakami med vejevje, Mihec pa je stekel na cesto in se hudoval nad ljudmi: »Hov! Hav! Hov!« Potem je stekel v

sobo — in žalosten zatulil. Pred njim je ležal na visokem odru njegov gospodar. Mihec se je žalosten povzpел k črni rakvi in se dobrikal svojemu mrtvemu gospodu. Ta pa se ni ganil, bled je bil in zaprte oči je imel. Dolgo je čakal Mihec ob krsti, ampak njegov dobri gospodar ga ni več pogladil, tudi pogledal ga ni več — pa se je zvesti Mihec žalosten skrtil v kot in zajokal ... Tedaj so prišli v sobo čudni ljudje, pogasili so sveče in pokrili gospodarja s črnim pokrovom. Mihec je tekal iz kota v kot, zdrvel nato na vrt in jokaje povedal svojim prijateljem:

»Gospodar je umrl uuuuuuu...« je zajokal še glasneje. Pa so vsi pritekli k njemu, plahi pogledovali k vratom in ljudem in skupaj so se stisnili. Žalostna je Dolgoroga meketala, Mihec cvilil in Zefa vzdihovala. Srake, ki so se drugače zmirom drle, so zdaj nenadoma utihnile, Beba pa je odletela k cesti, sedla na ograjo in kričala na ves glas k pogrebem:

»Gospod profesor je umrl!«

Ko so gospoda profesorja tedaj prinesli na cesto in so že bili tam zbrani vsi ljudje, se je domislila Zefa svetle stvari, ki jo je bila tolikokrat videla v sobi, pa je urno stekla po stopnicah, se previdno ozrla naokoli in smuknila v stanovanje. Tam je smrdelo po ugaslih svečah, ampak Zefe to ni prav nič motilo. Kar hitro je stopila v kot, pograbila trompeto in tisto stvar s strunami in se previdno izmuznila iz sobe. Potem je vse skupaj skrila v jasli kože Dolgoroge in spet pristopila k svojim prijateljem. Tu je zopet vzdihovala in tolažila Mihca, ki je pretakal debele solze.

Prešlo je nekaj dni. Nihče se ni dosti menil za male prijatelje. Lačni so se skrivali po vrtu in dolgočas jim je bilo. Tretji dan pa je prišla na vrt postrežnica Ana. Hodila je okoli hiše kakor da je sedaj vse njeno in prav nič žalostna ni bila. Zefa je ždela v jaslih ob svetli trompeti in se oprezno ozirala za postrežnico. Ko pa je prišla postrežnica h kozi, da bi jo pomolzla, je nenadoma obvisela z očmi na Zefi.

»Huh! Coprnica grda!« ji je rekla, »kar poberi se od hišek!

Tudi Mihca je napotila: »Marš, grdavž!« mu je rekla.

Mihcu je bilo hudo. Plaho se je odmikal velikim čevljem neusmiljene postrežnice in se nazadnje skrtil v svojo hišico pod stopnjiščem. Ko pa je na večer postrežnica odšla, so se zbrali vsi

pri kozi Dolgorogi, da se posvetujejo, kako in kaj.

»Tu nam že ne bo obstati!« je pričela Zefa.

»Tako sem lačen,« je tarnal Mihec.

»Kar pojdimo!« se je oglasila Beba.

»Biba in sraki Dolgorepi sta jo že popihali. Že dva dni jih nisem videla.«

»Kako pa vi mislite, teta?« je spoštljivo vprašala Zefa kozo.

Pa je zmajala Dolgoroga z glavo in dejala! »Sama tu že ne bom ostala, ne ne-meeee.«

Potem so se pomenkovali še tišje — opolnoči pa je padla odločitev: Gremo! Še nočoj gremo!

In so se napravili na pot. Zefa je bila zelo vesela. Ko je prišla v roke tisto svetlo stvar, se kar ni mogla premagati, da ne bi pihnila vanjo. Potem je udarila še po strunah: Tram, tram... Vsi so utihnili. Imenitno! To morajo pa s seboj vzeti! Seveda! Ampak kako? To, to! Trompeto bi Zefa že nesla, tista stvar s strunami pa je kar prevelika.

Pa se k sreči ogласi Dolgoroga.

»Bom pa jaz nesla!«

Pa so brž poiskali nekaj vrvice. Zefa je zvezala skupaj obe imenitni stvari, ki so jih malo nato obesili kozi na hrbet.

(Dalje prihodnjč.)

Maksim Gorkij:

Iztrgano srce

V starih, davnih časih je živel na zemlji silen narod. Neprehodni gozdovi so s treh strani obkroževali selišča tega naroda, na četrti strani je pa ležala stepa. Bili so to veseli, močni in pogumni ljudje... a glej, prišli so nadnje težki časi: tuja plemena so se pripodila nadnje in jih pregnala globoko v gozdove. Tam so bila močvirja in tema, zakaj gozd je bil prastar, in njegovo vejevje se je tako tesno objemalo, da nisi videl neba skoznje, in solčni žarki so si komaj mogli prebiti pot skozi gosto listje. Kadar je pa solčna luč posijala na močvirsko blato, takrat se je vzdignil smrad in od smradu so ginili ljudje drug za drugim. Tedaj so začele plakati žene in otroci tega plemena, očetje so se pa zamislili in žalost jih je obšla. Treba bi bilo zapustiti to lesovje, a ven je vodilo le dvoje poti: ena — nazaj, — tam so bili silni in zli sovragi, druga — naprej, — tam so stali drevesni velikani, tesno oklepajoč drug drugega z mogočnimi vejami in s svojimi grčavimi koreninami, prisezanimi globoko v mehka blatna tla. Ti kamniti velikani so stali molče in negibno, ves dan v sivem somraku. Še tesneje so se zgrnili okrog teh ljudi proti večeru, ko so zaplapolali ognji. In zmeraj, podnevi in ponoči, je visel nad temi ljudmi obroč strašne teme, ki se je zdelo, da jih bo vsak hip pričel daviti. A oni so bili vajeni solca in svobodne stepe. Še strašneje je bilo, kadar je bobnel vihar skozi vrhove dreves in je gozd zamolklo godel, kot da bi pel tem ljudem pogrebno pesem.

Vendar so bili to silni ljudje in lahko bi se vzdignili na boj na življenje in smrt s temi, ki so jim nekoč podlegli. A

oni niso smeli umreti v boju, kajti njih so čakale svete naloge in če bi umrli sami, bi propadle z njimi tudi njihove naloge. In zato so ždeli tam in mislili, mislili vse dolge noči, ob zamolklem šumenju lesovja, ob strupenem smradu močvirja. Sedeli so, a sence ognjev so skakale okrog njih v zloveščem plesu, in vsem se je zdelo, da to ne plešejo sence, ampak da rajajo zli gozdni in močvirski duhovi. Možje so sedeli in mislili. Nič, — ne izpije telesa in duše človeka tako, kot ga izpijejo žalostne misli. In oslabili so ljudje od misli... Strah se je rodil med njimi, jim okoval krepke roke, grozo so rodile žene s svojim plaščem nad otroki umrlih od smradu in nad usodo živih, ki so se tresli v okovih strahu — in strahopetne besede so se zaslišale v gozdu, spočetka boječe in tiho, potem pa vedno glasneje in glasneje... Že so se hoteli podreti k sovragu in mu prinesiti v dar svojo svobodo in smrtnem strahu se že nihče ni več bal živeti v suženjstvu... Takrat je pa vstal Danko in jih rešil — vse čisto sam. Danko — to je bil eden izmed teh ljudi, mled lepote. Lepi — so zmeraj pogumni. In glej, vstal je in nagovoril svoje tovariše:

»Še kamna ne spraviš s pota z mislijo. Kdor ničesar ne dela, iz tega ne bo kaj prida. Čemu zapravljamo sile za žalostne misli? Vstanite, pojdemo v gozd in ga pohodimo; saj konec mora imeti — vsaka stvar na svetu ima svoj konec! Pojdemo! No! hej!...«

Pogledali so ga in videli, da je močnejši od vseh, kajti živ ogenj in moč sta mu gorela iz oči.

»Vodi nas!« so mu dejali.

In povedel jih je... Povedel jih je Dan-

ko. Verno so mu vsi sledili — zakaj zapupali so vanj. A pot je bila težavna! Tema je bila, in pri vsakem koraku je blato požrešno odpiralo svoje gnilo žrelo, goltajoč ljudi, in drevje je zapiralo pot z mogočno steno. Prepletale so se njgove veje kot kače, na vse strani so se razpredle korenine, in vsak korak jih je stal mnogo potu in krvi... Dolgo so hodili... Zmeraj gostejši je bil gozd, zmeraj manj je bilo moči! In glej, začeli so se jeziti na Dankota, češ, da jih

duhom. A sram jih je bilo priznati svojo nemoč, in glej, v zlobi in gnevu so se vrgli na aDnkota, na človeka, ki jih je vodil. In začeli so mu pretiti, češ, da jih je zapeljal.

Ustavili so se ob bobnenju dreves, sredi trepetajoče teme so se ustavili, trudni in zili, in ga začeli soditi.

»Ti,« so rekli, »si hudoben in škodljiv človek! Ti si nas zavedel in zato boš umri!«

»Vi ste mi rekli: vodi nas! — in jaz

je v svoji mladosti in neizkušeni zavedel sam Bog ve kam. On je pa šel pred njimi in je bil boder in vesel.

Nekoč je pridivljalo neurje nad gozd in drevje je zašepetalo zamolklo in grozno. In stemnilo se je tedaj v gozdu, kot da bi se zgrnile nad njim vse noči, kolikor jih je bilo na zemlji od časov, ko se je rodila. Hodili so ljudje, majčkeni pod velikani, ob gromu in blisku so hodili in zibaje so škripali drevesni velikani in godli srdite pesmi. A bliski vžigajoč se nad vrhovi, so za hipec razsvetljevali gozd s sinjim, hladnim ognjem in izginjali prav tako hitro, kot so se prikazali, strašeč ljudi. In zdelo se je, kot da drevje, razsvetljeno v hladnem ognju bliskov izteza za ljudmi žive, skrivenčene, dolge roke, spletaje jih v gosto mrežo, in da skuša ustaviti ljudi. In iz teme je gledalo nekaj groznega, temnega in hladnega. Strašna pot je bila, in ljudje, ki jih je utrudila težka hoja, so klonili z

sem vas povedel!« je zakričal Danko in se postavil zoper vse. »V meni je bilo moči, da bi vas vodil, in zato sem vas tudi povedel. A vi? Kaj ste storili vi sebi v pomoč? Vi ste samo hodili in še močatosti si niste znali ohraniti za malo daljšo pot! Vi ste samo šli, kot gre čreda ovac!«

Te besede pa so jih še bolj razjarile.

»Umri! Umri!« so kričali.

A gozd je venomer godel in godel, oponašajoč njihove krike, in bliski so cepili temo. Danko je gledal na tiste, ki je zanje zastavljal svoje moči, in videl je, da so kot zveri. Mnogo ljudi je stalo okrog njega, a na njihovih obrazih ni bilo plemenitosti in ni mu bilo upati milosti. Tedaj je tudi v njegovem srcu vzkipele sovraštvo, pa se je kmalu poleglo, zakaj zasmilili so se mu ljudje. Ljubil jih je in vedel je, da bi brez njega najbrž poginili. In njegovo srce je zagorelo v svetlem ognju želje, da bi jih

rešil in privedel do konca poti in iz njegovih oči so zažareli žarki mogočnega ognja. Ko so pa oni to videli, so mislili, da je podivjal in da so se mu oči zato tako zasvetile. Usločili so se in naježili kot volkovi, kajti mislili so, da se bo boril z njimi, in tesneje so ga obkrožili, da bi ga lažje zgrabili in ubili. On je pa že spoznal njihove misli in še svetleje je zagorelo njegovo srce, zakaj njihova misel je rodila v njem žalost.

»Kaj naj bi storil za vas?« je zaklical Danko.

In nenadoma si je razparal prsi z rokami, si iztrgal svoje srce in ga vdignil visoko nad glavo.

In zablščalo se je tako svetlo kot solnce, še svetleje od solnca, in gozd je obmolknil, ves svetel v ognju velike ljubezni do bližnjega, in tema se je uklanjala njegovi svetlobi in tam, globoko v gozdu, trepetaje utonila v gnilem žre-lu močvirja. Ljudje pa so strzé obstali kot okameneli.

»Pojdimo!« je zaklical Danko in se pognal naprej. Visoko je vzdignil srce in z njim razsvetleval pot.

In pohiteli so za njim, lahko in veselo. Gozd je znova zašumel in začudeno pozibaval vrhove, a njegovo šumenje je zadušil topot bežečih ljudi. Vsi so hodili bistro in pogumno in čudežni sijaj gorečega srca jih je vabil za seboj. Tudi sedaj so umirali, a umirali so brez tožbe in solz. A Danko je hodil pred njimi in njegovo srce se je bliščalo, bliščalo...

In glej! Nenadoma se je gozd pred njimi razmaknil, razmaknil in ostal zadaj, mogočen in nem, a Danko in vsi ti ljudje so za hip oslepeli od morja solnčne svetlobe in čistega zraka, umitega v dežju. Tam zadaj za njimi nad gozdom, je besnela nevihta, tu je pa sijalo solnce, dišala je stepa, bliščale so se kaplje na travi in v zlatem pasu se je vila reka... Večerilo se je in v žarkih zahajajočega solnca se je zazdela reka rdeča kot kri, ki je tekla v gorečem curku iz Dankovih prsi.

Pogledal je na širono stepo pred seboj, pogledal je ponosni junak Danko radostno na svobodno zemljo in se ponosno zasmeljal. Nato je pa padel in — umrl.

A ljudje, radostni in polni nad, niso opazili njegove smrti in niso videli, da se še zmeraj blešči njegovo srce zraven trupla. Samo nek previden človek je to opazil in v strahu, da se ne bi kaj zgodilo, je stopil na smelo srce in ga pohodil. A glej, srce se je razsulo v iskre in ugasnilo...

Odtod so iskre, sinje iskricice v stepi, ki se uživajo pred nevihto.

Ivan Albrecht:

Pri oknu

»Mamica, poglej, poglej, kakšne zlate nitke plete solnce skozi mreže vej!

Kot da sneg vse križem cvete, poln draguljev je naš vrt kakor v bajki zlati prt — Mamica, ko bom velika, takih nitk si bom nabrala in oblekc tebi stkala da boš v njej kot mlada vila tod po vrtu kdaj hodila. Še zapo^{em} ti, da veš, toda — jokati ne smeš!«

»Nič ne boj se, milo dete, mamica ne bo jokala, le za haljo dragoceno biserov si bo nabrala, v solncu jih bo presušila in v srce jih zate skrila: Da boš hčerka moja mala, biser, rožica ostala, da boš svoji mamici, kar je solnce zemljici —«

Kaj pravi zdravnik pozimi

Nikoli niso otroci tolikokrat bolni kakor ravno pozimi. V večini primerov so pa otroci sami krivi, da zbolijo, ker ne pazijo dovolj na svoje zdravje.

Tisti, ki ljubijo zdravje se naj varujejo bolezni in prehladov takole:

Če zjutraj, ko vstajaš, ni soba zakurjena, skoči hitro iz postelje, se hitro umij in dobro oteri z brisačo. Potem smukne takoj v obleko in šele ko si oblečen sedi k zajtrku!

Na ulici se izogibaj lužam, da ne boš imel mokre noge. Zakaj, kakor hitro imaš mokre noge in sediš tak v šoli, je prehlad neizogiben!

Ko se vračaš iz šole domov ne govori preveč. Imej usta zaprta in dihaj globoko skozi nos. V šoli je bilo toplo, zato je vrat razgret in mrzel zrak mu škodi!

Če prideš z mokrimi nogami domov, si hitro preobuj čevlje in nogavice!

Vsak zimski sport, bodisi sankanje, drsanje ali smučanje ogreje telo. Dokler se giblješ ti je toplo in ni nobene nevarnosti za prehlad. Nikoli ne stoj razgret na mrazu. Če se nehaš sankati, drsati ali smučati poberi šila in kopita in pojdí domov!

Kadar se drsaš, odloži plašč. Šele ko si se nehal drsati si ga hitro ogrni.

Ne liži ledenih ocurkov!

Ne jej snega!

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic. Z veseljem, pričakujem zime ker vem, da mi ona prinese največje veselje. Meni je najbolj všeč sankanje. Seveda če bi se znala smučati in če bi imela smuči bi mi bilo najbolj všeč smučanje. Večkrat prosim ateka naj mi jih kupi. Atek mi pa reče: »Ko boš večja, sedaj mi potomiš smuči in še sama se pobiješ!« Seveda ob takem odgovoru moram biti zadovoljna, če ne mi prileti še par klofut. Brž zagrabim sanke, ter se grem sankat na grič. Tam je zbranih mnogo otrok, zato pa imenujemo tisti grič naše shajališče. Tu pozabim na vse, samo sneg se leskeče pred menoj in v srcu nosim upanje, da bi se naučila čim bolj, tako da bi dobila kmalu smuči. V Bohinju imam sestrično Jelico Pohlino. Ona se zna zelo dobro smučati, zato imam željo, da bi se smučale skupaj. Toda na žalost, ko se zjutraj zbudim je že popolnoma izginil sneg, le tu pa tam je še kakšna bela lisa. Mi otroci ga v pričakovanju kličemo:

»Pridi, pridi še kaj
vsi te želimo nazaj!«

**Brandner Vera, III. razr. osn. šole —
postaja Videm-Krško.**

Dragi stric Matic! Zelo sem se razveselila, ko sem prečitala Tvoj novi natečaj. Takoj sem se spravila k delu, da napišem kratek spis:

Vse je belo. Hrib in dol, vse kar gledaš je pokrito z belo odejo. Dnevi so kratki, a večeri in noči pa dolge. Pregovor pravi: Zimski večeri — dolgi večeri, toži in zeha marsikateri!

Res je; večeri so dolgi. Zato bi bilo vsakemu dolg čas, če bi čepel sam za pečjo. Zdravo pa se je smejeti. Zakaj, ne bi se potem kratkočasili? Vsak večer pridejo k nam prijateljice in sosedl. O, koliko smešnega si povemo! Kadar pa drugi ne utegnejo priti k nam pa se sama kratkočasim z lepo knjigo v kateri so lepe povesti o čarovnicah, o kraljičinah itd. Tako kmalu mine večer in kmalu moram iti počivat.

Sihur Franja, učenka 7. razr., Hrastnik.

Naš zimski raj. Meni je pozimi zelo všeč. Vsa природа je ogrnjena v bel plašč. Vsak je na svojih smučkah ali sankah, ter drči po belih poljanah. Ali, vsaka zima se mi je zdela bolj vesela? Toda ta je silno žalostna in otožna.

Zdi se mi, da tudi ona žaluje za našim dobrim vladarjem. Kadar smo vedeli, da je On v naši bližini, je v naših srcih vzklikalo veselje. Toda sedaj nam je vse to veselje zamrlo, ko ga ne bomo mogli več pričakovati.

Veličasten je pogled na mogočni bell Stari grad, ki se pozimi ves lesketa v ivju mogočnih smrek, ki so pogrjnene z bleščečim se snegom.

Kamor se ozreš povsod se ti upre pogled v lepo prirodo. Ne da se popisati kar vidijo oči. Ko pa zvečer prisije mesec na nebo pa postane pravljično mesto.

**Fajdiga Zdenka, I. m. r., Mekinje pri
Kamniku.**

Dragi stric Matic! Letos nas je staraka zima pozno obiskala. Ko je sneg pobelil zemljo, smo zlezli na podstrešja in se kmalu vrnili s sanmi. Breg je oživel, sani so zdrčale v dolino. Po zasneženih cestah sopejo konji, zapreženi v težke sani. V sobi pri topli peči sedi babica in pripoveduje bajke. Otroci verno poslušamo. Zunaj naletava sneg. Mir in zimska tišina vladata tod okrog. Mali sanjkači pa vriskajo v čast kraljici Zimi. Lačni in trudni se vračajo v mraku domov. Ko se nasitijo ubogi in lačni želodčki odidemo spat. Moj najljubši zimski šport je drsanje. Letos se drsam že šesto leto. Vsakokrat, ko grem iz šole pogledam na objavno tablico, če piše »Drsališče pri treh ribnikih odprto!« Tedaj naredim, za drug dan, vse naloge in dopoldne se grem veselo drsat. Večkrat pa je na tej tablici napisano nasprotno.

Nekaj Ti imam za pisati o našem mladem kraju Petru II.

Imela sem nekako pet let, ko sem se z mamico in teto odpeljala na Bled. Slučajno smo šli malo na izprehod mimo kraljevskega gradu »Suvobor«. Prišedši do kraljevskega kopališča smo se nenadoma zavzeti ustavili. Iz kopališča sem sta prišla Nj. Vis. prestolonaslednik Peter in Nj. Vel. kraljica Marija. V istem hipu, ko nisem vedela kaj bi naredila, se globoko priklonim in pozdravim. Kraljica se mi prijazno nasmehe, a ljubeznjivi Peter me nalahno oplazi z zeleno vejico, ki jo je imel v roki. Še enkrat se priklonim in odidem. Tistega smehljaja, ki sta sijala iz teh obrazov, ne bom nikdar pozabila. Ubogi Peterček, zdaj si brez očeta! Kdo bi te-

daj mislil, da postaneš že tako mlad, kralj Jugoslavije?!

Tebe, stric Matic, pa pristrčno pozdravlja

Marjanca Feldin, uč. 1. c real. gimn. Maribor, Vetrinjska ulica šte. 11/II.

Kako si krajšamo zimske večere. Pozimi so zelo dolgi večeri. Da si jih krajšamo, beremo lepe knjige, delamo ročna dela, ko se vsega tega naveličamo igramo tudi kakšno igro. Zapoljemo tudi marsikatero pesmico. Oče in mati nam pripovedujeta prijetnosti starih časov. Tudi marsikatero bridko uro nam opišeta iz časov svetovne vojne. Ko pa pride ura počitka, molimo in gremo spat.

Pretnar Božena, učenka VIII. razreda v Podbrezjah na Gorenjskem.

Kako si krajšam zimske večere. Zimske večere si krajšam, da berem lepe povesti ali pa delam kaj družega. Zvečer ko pridem iz šole nakrmim najprej živino, potem pa če je svetlo se grem smučat ali sankat. Največkrat pa ostanim zvečer raje pri peči. Marsikatrikrat ko bom že velik se bom spominjal teh lepih zimskih večerov.

Braje Franc, učenec VIII. razreda v Podbrezjah.

Kako si krajšam čas ob dolgih zimskih večerih. Naša vas leži v krasnem Gorenjskem kraju. Krase jo visoke gore, zeleni gozdiči in bistri potoki. Ko se prične cvetoča pomlad nas obišče mnogo letoviščarjev. Sedaj nas je pa zopet obiskala starka zima. Ko napoči večer grem za peč. S sabo vzamem tudi mlajšo sestrico in bratca. Tam jima pripovedujem povestice in pesmice, katere posebno rada poslušata. Včasih tudi malo zadremljem. Ko se prebudim, zapojem kako pesmico. Ko vse to mine gremo k počitku. Tako preživim čas ob dolgih zimskih večerih.

Pavčič Malčka, uč. III. razr. Podbrezje

Kako si krajšam čas ob dolgih zimskih večerih? Naša vas leži na lepem Gorenjskem. Krasijo jo visoke gore in lepi gozdiči. Ko mine dan pustimo sanke in smučič in gremo za peč. Za peč vzamemo manjše brate in sestrice in jim pravimo povestice, ki se jih naučimo iz šolskih knjig, ki nam jih posodijo gospodična učiteljica.

Jožica Rakovec, uč. III. razr. Dolenja vas, Podbrezje

Kateri zimski sport mi je najljubši? Zaviadala je starka zima. S seboj je prinesla nam otrokom mnogo veselja. Zakaj v snegu se lahko sankamo, drsamo in smučamo. Tudi jaz ljubim te športe. Najljubše mi je pa še smučanje. Ko sem si prvič pripenjala smučič na noge, sem takoj sedla v sneg. Takoj, ko sem se spustila po bregu navzdol, sem bila v dolini. Vsi okrog mene so se mi smejali. Saj ni bilo čudno. Peljala sem se po nosu. Mene pa je bilo tako sram, da sem pograbila smučič in šla domov.

Pukmajster Rozalija, uč. 3. r. v. n. š. v Trbovljah

Kako si krajšam dolge zimske večere. Obiskala nas je starka zima. Vsa narava počiva pod snežno odejo. Dnevi so kratki, noči pa dolge. V dolgih zimskih večerih ni posebnega dela. Pozimi se vsa dela vrše okoli peči. Ko pridem iz šole je že skoraj tema in zato ne morem dosti pomagati pri delu. Zimske večere si krajšam s tem, da šivam nogavice ali pa pletem. Včasih se grem tudi s sestricami dominat, ali pa kakšno lepo igrico. Tako mi v veselju minejo zimski večeri.

Pirih Ivana, uč. v n. š. v Podbrezjah

Kako si krajšam čas ob dolgih zimskih večerih? Naša vas leži v lepem Gorenjskem kraju, tik ob državni cesti. Skozi našo vas se je vozil naš blagopokojni kralj Aleksander I. Hodim v tretji razred. Ko pridem iz šole domov, se greva sankat z mojim mlajšim bratcem. Ko se začne mračiti gremo domov. Potem izvršim šolske naloge. Nato se igramo kako lepo igrico ali pojemo in si pripovedujemo povestice.

Finžgar Franciška, učenka III. razr. v Podbrezju

Kateri zimski sport mi je najljubši? Zima je. Sneg pokriva dol in breg. Zimski čas prinaša nam otrokom obilo veselja. Srce se mi je vžgalo do smučanja. Nekako boječe sem jih prvič pripenjala na noge. Spustila sem se. Oj, kako je šlo. Presnete smučke, prav nič me niso ubogale, da bi šle tja, koder bi jaz rada. Drvele so z največjo brzino, kam? Z menoj so se neusmiljeno vrgle v sneg. Prav težko sem se vzdignila. Poredne smučke, jaz vas bom že naučila, da bodele šle po moji volji.

Vertačnik Ivana, uč. 3. r. v. n. šole v Trbovljah

Gabrijel — dijak:

Volk

Hudi časi so,
lačen sem tako!
Doli v vas bi šel,
dobro se imel —
ali puške se bojim
hudo!

Za spretne roke

Sveže ribe! Dobre ribe!

Ce imaš med svojimi starimi igračkami morda kakšen magnet, si lahko hitro narediš novo igračo, ki ti bo delala veliko veselja in bo tudi tvojim prijateljem in prijateljicam v zabavo. Ce pa nimaš magneta, ti ga morda ta ali oni prijatelj posodi in potem si lahko sam pomagnetiš majhen košček železa ali pa kak žebelj. Tak magnetiziran žebelj privežeš na 30 cm dolgo nit, ki jo pri-

trdiš na palčico, kakor ti kaže naša slika. Zdaj je ribiška palica gotova in potrebne so le še ribe, da boš lahko lovil. Naša slika ti kaže 3 ribe različnih oblik in različne velikosti. Poleg rib najdeš tudi žabo. Ribe in žabo lepo izreži in vtakni vsaki kako buciko v usta. Napraviš si lahko tudi več rib s tem, da jih prerišeš. Ribe in žabe raztroši potem po mizi, ki naj predstavlja ribnik ali veselo žuboreč potoček, in zdaj jih lahko začneš loviti. Kadar pridejo prijatelji k tebi v goste, se z njimi lahko za stavo igraš, kdo bo ujel v eni minuti največ rib; tisti dobi majhno darilce.

Stric Brundek.

Za bistre glavice

Rešitev uganke V.

Fižolu in olju prilijemo vode ter vse skupaj dobro premešamo. Olje je lahko zato bo splavalo na vrh, fižol, ki je pa težak, bo ostal na dnu. Zdaj olje lahko z žlico pobereemo in stočimo nazaj v steklenico.

Uganika VI.

Neki deček je bil zaposlen kot vajenec v tovarni raket, umetnega ognja in podobnega. V tej delavnici so izdelovali tudi čudežne svečke za božična drevesca. Čudežne svečke so delali iz piljivine in neke gorljive snovi.

Deček pri delu ni pazil. Misli je na vse tiste drevesčke, ki bodo osvetleni od njegovih čudežnih svečk in tako je stresel merico železne piljivine v posodo z mavcem namestu v posodo z gorljivim praškom. Vendar je kmalu spoznal svojo zmoto. Deček se pa v šoli ni zaman učil fizike. Kaj kmalu je ločil obe snovi.

Uganite, kako je to napravil? Rešitev objavimo v prihodnji številki.

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Majda Hrastnik, uč. VI. razr. v Slovenskih Konjicah, Saša Magušar, uč. V. razr. v Ljubljani, Danica Runovc, uč. II. razr. mešč. šole v Ptujju, Lutman Bojmir, dijak III. b razr. drž. real. gimn. v Ljubljani, Karolina Lorbek, uč. III. razr. mešč. šole v Šoštanjju.

Tratnik Miran, dijak v Ljubljani: Tvojo zlogovnico objavimo o priliki.

D. Akelin, dijak v Ljubljani: Tvoje pesmice na žalost ne moremo objaviti, ker smo s pesmicami že obilno založeni. Preden bi utegnla priti na vrsto, že ne bo nikjer več snega.

Dragi Jutrovčki! Videti je, da vam je naš zadnji natečaj zelo ugajal, zakaj dobili smo tolikšno število pisem, da sami ne vemo kam z njimi. Skušali bomo po možnosti vsa objaviti, vendar vas prosimo, da malo potrpite, ker imamo za objavo »Jutrovčkov« v vsaki številki samo dve strani na razpolago. Sprejmite lepe pozdrave od strica Matca.

Berite Langerjevo povest „PES II. ČETE“. Dobite jo v Tiskovni zadrugi in vsaki drugi knjigarni.